

1

De regen kletterde op het dak van het noodgebouw. Florien zat op de achterste bank in de hoek van het klaslokaal, leunde met haar rug tegen de muur en staaarde over de gebogen hoofden heen naar de klok boven het bord. De secundewijzers kropen voor haar gevoel treiterend langzaam voorbij. Nog een half uur en dan zat het vijfde uur er ook alweer op. Ze gaapte. Het eentonige geluid van de regen was absoluut slaapverwekkend, ze had gewoon moeite om haar ogen open te houden. Welke idioot had verzonnen dat ze op vrijdagmiddag nog een Z-uur bij Vermeulen kregen?! De meest saaie leraar van de school, bij wie je niks kon uithalen?!

Ik werk veel liever thuis dan hier in de klas, dacht ze. Bij het lawaai van die regen kan ik me toch niet concentreren. Hè, ze verveelde zich te pletter. Het was irritant dat ze haar wiskundeboek vergeten was mee te nemen. Dat kwam door Martijn. Haar broertje was gisteravond haar kamer binnengestormd om een cd van haar te lenen, toen ze net haar rugtas aan het inpakken was. Ze had botweg nee gezegd. Stom rotjoch, had hij maar eerst moeten kloppen. En toen hadden ze samen zo'n ruzie gekregen dat ze hem met moeite uit haar kamer had kunnen werken. Hij was sinds hij in de brugklas zat flink gegroeid en was nu ineens een stuk sterker geworden dan zij en dat liet hij haar graag voelen ook. Het was ronduit gemeen zoals hij haar met zijn vuisten bewerkt had. Ze zat vast weer onder de blauwe plekken.

Met een zucht draaide ze zich naar Kim toe, stootte haar met haar elleboog aan en siste: 'Kan ik je wiskundeboek even lenen?'

Vanuit haar ooghoeken zag ze hoe Vermeulen verstoord in haar richting keek en ze bereidde zich al voor op zijn spottende reactie: 'Zijn de dametjes daar achterin mis-

schien woordblind geworden? Hebben ze soms niet in hun rooster kunnen lezen dat ze vandaag een Z-uur voor mijn vak hebben? De bekende Z van zwijgen? Of zijn ze opeens vergeten dat je nu in de vierde klas zit en geacht wordt zelfstandig een uur in stilte aan je wiskunde door te kunnen werken? Is dat te veel gevraagd van hen?’

Dat was altijd zijn standaardopmerking, als hij wilde waarschuwen dat je beter je mond kon houden. Wanneer hij je dan nog eens betrapte op kletsen, was hij in staat om je ter plekke eruit te gooien en naar de conrector te sturen.

‘Meld je maar bij Visser en zeg hem maar namens mij dat je niet in deze klas thuishoort.’ Eén klein fluisterwoordje was al voor hem voldoende om helemaal uit zijn vel te springen, dat wist iedereen. Vermeulen was dan ook niet echt populair op school, hoewel iedereen wel vond dat hij goed les gaf. Zelfs Kim gaf schoorvoetend toe dat ze dankzij zijn heldere manier van uitleggen haar wiskunde af en toe zelfs snapte. Wat volgens haar een wereldwonder was. Florian glimlachte zo onschuldig mogelijk naar hem, haar ogen verbaasd opengesperd alsof ze niet begreep wat er aan de hand was, en constateerde vergenoegd dat hij erin vloog.

De leraar keek haar een seconde argwanend aan. Toen verslapte zijn aandacht en boog hij zich weer over zijn correctie.

Nog eens gaf ze Kim een por. ‘Toe nou,’ drong ze aan. Kim haalde zuchtend haar wiskundeboek uit haar rugtas en kwakte het voor haar neer op de bank.

‘Alsjeblieft,’ bewogen haar lippen geluidloos, ‘en laat me nu met rust, wil je?’

Hoofdschuddend sloeg Florian het wiskundeboek open. Kim had duidelijk weer een van haar buien. Als ze ergens mee bezig was, kon ze heel bokkig reageren en haar behandelen alsof ze niet haar beste vriendin was.

Haar moeder vond Kim eigenlijk geen leuk meisje. ‘Ze

gebruikt je, Florian,' zei ze wel eens, 'heb je dat niet in de gaten?' Maar Florian geloofde daar niks van. Wat kende mama Kim nou? Zij trokken al jaren met elkaar op, al vanaf de brugklas! Met Kim kon je juist altijd hartstikke lachen.

In de pauze was Florian al snel vergeten dat ze zich in de klas aan Kim had geërgerd, toen Kim voorstelde om naar de kantine te gaan: 'Hè, ik heb zin in iets lekkers. Ik trakteer vandaag, Flo. Zeg maar wat je wilt: een stroopwafel of een geile koek.'

'Het laatste,' zei Florian automatisch, om Kim een plezier te doen. Het was een stilzwijgende afspraak tussen hen dat diegene die trakteerde ook mocht bepalen wat het zou worden. Een geile koek was een luchtig cakeje, waarvan de bovenkant bestond uit een zoete roze bovenlaag, die in eerste instantie knapperig aanvoelde in je mond en daarna langzaam tegen je gehemelte wegsmolt. Kim was dol op dit cakeje. 'Zo voelt het aan als je een nieuwe jongen zoent,' beweerde ze vaak tegen Florian. 'Eerst moet je verschrikkelijk wennen aan zijn manier van zoenen, want sommige jongens kunnen echt heel raar doen, net alsof ze als een vis op het droge naar je tong moeten happen. Maar zodra je eenmaal gewend bent, dan...'

Vervolgens draaide ze overdreven met haar ogen, knipperde zwoel met haar wimpers en verzuchtte spijtig: 'Hè, ik begin aan ontweningsverschijnselen te lijden. Belachelijk dat er vijf schooldagen in één week moeten zitten! Hoe houd ik het vol?! Het wordt hoog tijd dat ik dit weekend weer eens op jacht ga.' Elke week ging Kim op vrijdag- en zaterdagavond uit. Florian was wel eens jaloers op haar vriendin, want zij mocht maar een keer in de maand van haar ouders gaan stappen. 'Alles op zijn tijd,' was steevast hun antwoord, als zij tegenwierp dat zij de meest ouderwetse, nog uit het dinosaurustijdperk stammende

ouders waren van haar hele klas. 'Je moet nog zestien worden. Wees maar blij dat we nog een beetje streng voor je zijn. Nu blijft uitgaan nog spannend voor je.'

'Maar Kim mag wel elke week,' probeerde ze zich dan te verdedigen en wist eigenlijk bij voorbaat hoe de reactie van haar ouders zou zijn: 'Wat zij van hun dochter goed vinden, moeten die mensen toch zelf weten. Daar hebben wij niets mee te maken.'

Iedere maandagmorgen kwam Kim met nieuwe verhalen aanzetten over haar veroveringen die zij dit keer weer had gemaakt en dan borrelde Florian over van afgunst, ook al liet ze het niet merken. 'Hoeveel?' was altijd het eerste wat ze Kim na het weekend vroeg. 'Dit keer twee,' zei Kim en klakte nog nagenietend met haar tong. 'Nou ja, de laatste zoen was niet echt lekker, hoor. Die knul rookte als een schoorsteen. Ik heb hem meteen gedumpt, hij smaakte mij teveel naar een volle asbak.'

Soms belde een van de jongens haar twee dagen later nog eens terug om een nieuwe afspraak te maken, maar Kim weigerde dat bijna altijd. 'Ik heb geen zin in een serieuze vriend,' gaf ze als verklaring aan Florian. 'Dan zit je meteen zo vast aan hem. Voor je het weet mag je niet eens meer uit van hem. Mij niet gezien, hoor. Geef mij maar lang leve de lol!'

In haar hart benijdde Florian Kim om het gemak waarmee ze zich door jongens liet versieren, terwijl zij zelf nog maar amper ontgroend was. Vergeleken bij Kim voelde ze zich echt nog zo'n onnozel kindje. Toen ze vorig jaar allebei in de derde zaten, had een jongen haar op een schoolavond haastig in het donker proberen te zoenen. Ze had het eerst aarzelend toegelaten en hem toen vlug van zich weggeduwd. Naderhand kon ze zich niet eens meer herinneren hoe hij eruit had gezien, maar ze wist nog goed hoe ze het had gevonden: niet leuk. Ze had het toen aan niemand durven vertellen, zelfs niet aan Kim, omdat ze bang was

dat ze erom uitgelachen zou worden.

Achteraf schaamde ze zich een beetje voor haar kinderachtige reactie en vond dat ze zich als een echte trut had gedragen. Daarna had nooit meer een jongen haar proberen te zoenen. Het was net of ze stiekem aan elkaar hadden doorgegeven dat je bij Florian toch geen schijn van kans had. Het maakte dat ze zich af en toe bijna een oude vrijster begon te voelen.

2

Het was druk bij de kantine. Florian en Kim moesten zich met hun ellebogen een weg door de massa in de aula heen wurmen om uiteindelijk vooraan te belanden.

Kim bestelde twee koeken en gaf er een aan Florian.

‘Dat is dan één vijftig,’ zei het meisje achter de toonbank met een vermoeid glimlachje. Florian kende haar alleen van gezicht. Toch wist ze net als de halve school dat het meisje Willemijn heette, in de vijfde klas zat en vaak tijdens de pauze meehielp in de kantine. Het leek Florian geen leuk baantje. Het voordeel ervan was dan wel dat de hele school je op deze manier kende, maar daar stond ook tegenover dat je nooit echt een pauze had waarin je even met iemand gezellig kon praten. Daarvoor moest je te hard werken.

Terwijl Florian een hap nam en het roze glazuur onder haar tanden voelde kraken, hoorde ze Kim ‘shit’ naast zich mompelen. Ze vergat te kauwen en slikte de hap ineens door.

O nee, o nee, niet weer... Ze had al een voorgevoel van wat er ging komen.

‘Ik heb geen geld bij me,’ zei Kim spijtig, terwijl ze verwoed de zakken van haar spijkerjack doorzocht, ‘stom van me. Ik dacht echt dat er nog een riks in zat.’ Ze stootte Florian licht aan. ‘Kun je het me even voorschieten?’ Florian zuchtte onhoorbaar. Ja hoor, het was hetzelfde liedje als altijd: Kim had nooit geld bij zich en moest voortdurend bij iedereen lenen. Als je het dan na een paar dagen terug wilde hebben, reageerde ze zo verontwaardigd en beledigd dat je het gevoel kreeg dat je haar ongeveer geestelijk had aangerand. ‘Doe niet zo kinderachtig, ben jij nou mijn beste vriendin? Ben je soms bang dat ik het zal vergeten?’ zei ze dan geprikkeld. ‘Je krijgt je geld heus wel terug, hoor. Het wordt alleen wel volgende

maand denk ik, want nu sta ik hartstikke rood.’
‘Nou, komt er nog wat van?’ zei Willemijn ongeduldig,
‘jullie houden de boel hier op. Eén euro, zei ik.’
‘Ik ben binnen een minuut terug,’ zei Florian vlug, ‘even
mijn portemonnee uit mijn locker halen.’ Ze wilde zich
net omdraaien toen ze tegen iemand aanbotste die pal
achter haar stond. Een jongen. Ze kende hem niet. Ze had
hem zelfs nooit eerder gezien, want ze wist zeker dat ze
zich hem anders wel herinnerd zou hebben. Een gezicht
als het zijne vergat je niet zo snel. Hij had felle blauwe
ogen die scherp contrasteerden met zijn sluike donkere
haar, dat hij in twee lagen had laten knippen. Hij droeg
een kort zwart leren jack, met daaronder een afgetrapte
spijkerbroek en zwarte halfhoge laarzen.
‘Problemen?’ vroeg hij met een scheve grijns.
De jongen torende hoog boven haar uit. Het was net of hij
vanuit een onbereikbare hoogte op haar neerkeek, zoveel
groter was hij. Hij gaf haar het gevoel dat ze vergeleken bij
hem echt nog een kuiken van een meisje was. ‘Sorry,’
mompelde ze verlegen en probeerde langs hem heen weg
te glippen. Maar Kim dook onverwachts naast haar op en
zei verrast tegen de jongen: ‘Hé Renko, jij hier?’
Er lag een toon in haar stem die Florian niet van haar
kende. Het klonk alsof ze helemaal niet blij was hem hier
te zien. Toch wist Florian heel zeker dat ze Kim zijn naam
zelfs nooit eerder had horen noemen. Waar kende Kim
hem van?
‘Wat doe jij hier eigenlijk?’ ging Kim na een korte aarze-
ling door.
Renko grijnsde. ‘Ik zit bij jullie op school. Sinds kort. Heb
je er soms bezwaar tegen?’
Maakte hij nou een grapje of lag er een dreigende onder-
toon in zijn stem? Alsof hij haar op de een of andere
manier probeerde duidelijk te maken zich niet met hem te
bemoeien?

Er viel even een stilte. Het leek wel of Kim niet goed wist wat ze hierop moest zeggen.

‘Je zat toch op de Don Bosco...?’ begon ze aarzelend. Maar Renko luisterde niet meer naar haar en staaarde naar het rek met rolletjes snoep, zakjes chips en in cellofaan verpakte koeken achter in de kantine. ‘Doe mij maar een zakje chips. Paprika,’ zei hij tegen Willemijn. ‘Maar schiet wel even op meid, want de bel gaat zo. En ik heb geen zin in gedonder omdat ik te laat kom.’

Willemijn schudde langzaam nee, naar Kim en Florian wijzend. ‘Ik krijg eerst nog geld van hen en dan pas ben jij aan de beurt. Zo doen we dat hier.’

‘Jezus, wat een gezeik, zeg. Als het hier allemaal zo moeilijk gaat, dan betaal ik het wel even voor hen,’ viel Renko uit, ‘toch geld zat. Nou, hoeveel krijg je van me?’ Kim maakte een afwerend gebaar, maar hij lette niet op haar. Er verschenen lichtroze vlekken in haar nek, zag Florian tot haar verbazing. Was ze boos? Terwijl hij hun eigenlijk had aangeboden te trakteren?

‘Dan wordt het nu één vijftig,’ zei Willemijn, terwijl ze een zakje met chips op de toonbank legde.

Hij haalde wat kleingeld uit zijn broekzak en gooide twee euro voor het meisje neer. ‘Hier, houd de rest maar voor jullie fooienpot.’

Willemijn glimlachte vaag naar hem, kieperde het geld in de geldla en trok aan de koperen bel, die in de hoek van de kantine boven de toonbank hing. ‘Bedankt.’

Een paar bruggers keken op bij het scherpe geklingel en lieten even hun blik over Renko heen glijden. ‘Wat een kloteherrie,’ spotte hij luid in hun richting, ‘en dat allemaal voor die paar rottige centen.’ Ze wendden hun hoofd af.

‘Moet je eens zien hoe hij zich aan het uitsloven is,’ zei Kim zachtjes tegen Florian, ‘hij probeert expres aandacht te trekken. Wat een machogedrag. Hoe is het mogelijk dat

hij nu hier bij ons op school zit.’
‘Zei je wat?’ vroeg Renko kort aan Kim en scheurde langzaam zijn zakje chips voor haar neus open. Hij stak een stukje chips in zijn mond en liet zijn kaken op en neer malen, terwijl hij haar strak bleef aankijken. Met een demonstratief gebaar legde Kim haar half aangebroken koek terug op de toonbank, draaide hem haar rug toe en liep weg zonder om te kijken of Florian haar volgde. Florian veegde de kruimels van haar mond en bleef besluiteloos staan. Ze wist niet goed wat ze nou moest doen. Verwachtte Kim dat ze haar achterna zou gaan? Waarom reageerde ze zo vreemd? Het was niets voor haar om zo bot te doen.

Renko. Een aparte naam. Ze had die naam nog nooit eerder gehoord. Eigenlijk paste die naam wel bij hem. Hij leek haar ook een aparte jongen.

Toen hij haar zijn zakje chips voorhield, weigerde ze verlegen. Nee dank je, ze had daarnet al een koek opgegeten. Een geile koek, voegde ze er in gedachten aan toe, terwijl haar ogen registreerden hoe er een klein stukje chips in een van zijn mondhoeken bleef steken.

Ze zag hoe zijn tong vluchtig het stukje chips naar binnen veegde en ze kon niet voorkomen dat ze zomaar ineens begon te blozen. Wat zou hij wel niet van haar denken? Moest ze hem nou bedanken voor die koek of niet? Gelukkig bracht de bel verlossing. Met een hoofd zo rood als een boei vluchtte ze weg.

Het volgende uur hadden ze Engels. ‘Wat hadden we op voor huiswerk?’ vroeg Kim bezorgd aan Florian, toen ze hun lerares, mevrouw Wiegerinck, met een stapel proefwerkvellen onder haar arm het lokaal zagen binnenzeilen. ‘We hoefden toch niks te leren?’ Florian wist het ook niet. ‘Er stond inderdaad niets in mijn agenda,’ aarzelde ze. Achterdochtig bestudeerden ze de vastberaden uitdruk-

king op het gezicht van hun lerares en constateerden dat er onherroepelijk een proefwerk of overhoring dreigde aan te komen. Shit, dacht Florian ongerust, ik hoop niet dat we een tekst krijgen. Ik sta nu nog net voldoende. Engels was niet haar sterkste vak. Ze had nu eenmaal geen talenknobbel, was meer wiskundig van aanleg. Net als haar vader.

‘Banken uit elkaar,’ commandeerde mevrouw Wiegerinck, ‘en alles van de bank wat je niet nodig hebt. Slechts de pen waarmee je schrijft wil ik er zien liggen.’

Morrend gehoorzaamde de klas. Yorick was de enige die zijn vinger opstak en vroeg of ze zich niet in de regels van het schoolreglement vergiste. ‘U mag toch alleen iets overhoren als we het geleerd hebben,’ zei hij uitdagend, ‘en ik weet zeker dat we niets opgekregen hadden voor vandaag.’

‘Yorick, maak je niet zo druk,’ antwoordde de lerares kalm, terwijl ze de blaadjes begon uit te delen, ‘bewaars je energie maar liever voor straks. Jullie krijgen een test, een schrijfvaardigheidsoefening. Je mag namelijk een opstel maken.’

‘O nee! Ik ga liever normaal dood!’ kreunde Lianne hardop.

Mevrouw Wiegerinck schoot in de lach. ‘Om je te helpen bij je stervensproces, Lianne,’ spotte ze vriendelijk, ‘heb ik besloten dat je dit keer zelf het onderwerp mag bepalen. Vind je dat nu niet aardig van me?’

‘U bent te goed voor deze wereld,’ riep Peter door de klas. ‘Ik zal de paus een briefje sturen om u heilig te laten verklaren.’

Toen het gelach in de klas verstomd was, waarschuwde de lerares hun dat het echt wel een serieus bedoelde opdracht was. ‘Doe alsjeblieft je best jongens, vijftig minuten is zo om. En de test telt twee keer mee. Behoorlijk zwaar dus.’

Met een zucht trok Florien het proefwerkvel naar zich toe en staaarde naar de witte regels voor haar. Ze wierp een blik opzij en zag hoe Kim naast haar als een razende ging schrijven. Even was ze jaloers op haar. Ja, Kim wel, die was goed in haar talen. Die draaide haar hand er niet voor om. Het ergste was nog dat je bij zo'n stomme opdracht niet eens kon spieken! Een vrij onderwerp: hoe verzond dat mens nou zoiets onmogelijks? Het was je reinste leerlingetje pesten! Sombor tekende Florien op de rechter plek bovenaan waar het cijfer ingevuld moest worden een harig poppetje. Hoe kon je nou gaan zitten brainstormen als je geen fantasie had? Ze kon er niets aan doen, als ze straks een geheide onvoldoende haalde. Gedachteloos schreef ze een r boven het poppetje. Nog een r en een derde... Renko... De naam danste als een pluisje van een paardebloem in haar hoofd rond. Renko met zijn blauwe ogen. Op de een of andere manier voelde ze zich verschrikkelijk tot hem aangetrokken. Hij leek zo anders dan de jongens bij hen op school. Hij gedroeg zich zelfverzekerder, stoerder en hij was duidelijk ook groter en breder gebouwd. Hij zag eruit alsof hij voor niets of niemand bang hoefde te zijn. Of hij de hele wereld aankon. Hoe oud zou hij eigenlijk zijn? Zestien, zeventien, schatte ze. In ieder geval wel ouder dan zij. En in welke klas zou hij zitten? Misschien ook wel in de vierde, net als zij. Dromerig staaarde ze voor zich uit. Hiervoor had hij op de Don Bosco gezeten, had Kim gezegd. Was dat niet een kleine Mavo aan de andere kant van de stad? Ze schudde verbaasd haar hoofd. Dan moest hij dit jaar waarschijnlijk eindexamen doen. Vreemd eigenlijk, ze kon zich niet voorstellen dat je, als je aan je eindexamenjaar begon, zomaar even van school ging veranderen. Tenzij je er een goeie reden voor had natuurlijk... Nou ja, dat waren haar zaken niet. Het zat haar trouwens ook niet lekker hoe Kim had gereageerd. Ze wierp een blik opzij en zag hoe Kim

nog steeds druk bezig was met schrijven. Haar proefwerk-
vel was al bijna vol.

Stiekem stootte ze haar aan. 'Hé Kim,' fluisterde ze, 'luis-
ter eens.'

Kim scheurde zich met moeite los van haar werk en keek
haar vragend aan. 'Hmmm?' Florian zag dat ze met haar
hoofd nog helemaal bij haar werk was.

'Die Renko hè, die jongen die we daarnet zagen...'

Kim liet haar niet eens uitpraten. Nauwelijks had ze de
naam Renko opgevangen, of ze trok een gezicht alsof ze in
een citroen hapte, rolde vol afgrijzen met haar ogen en
tikte tegen haar voorhoofd. 'Val je me daarvoor lastig?
Voor zo'n eikel?' viel ze uit. 'Ben je niet goed snik? Hij is
het niet eens waard dat je zelfs maar aan hem dénkt!'

Toen boog ze zich weer over haar proefwerkvel.

'Hè Kim, doe nou niet zo flauw,' drong Florian aan, 'waar-
ken je hem dan van? Hij leek me eigenlijk best wel aardig.'

'Aardig?' Kim hapte bijna naar adem van ontsteltenis.

Lisanne, die voor Kim zat, draaide zich om en vroeg:

'Over wie hebben jullie het? Toch niet over mij, hè?' Ze
kreeg geen antwoord, wat ook geen wonder was, want
zowel Kim als Florian ergerden zich vaak aan haar uitslo-
verige manier van doen, waarmee ze zich populair pro-
beerde te maken. Vooral de laatste tijd stelde Lisanne zich
verschrikkelijk aan, vonden ze. Ze liep er als een wande-
lende make-updoos bij en was voortdurend met haar
uiterlijk bezig. Ze had zelfs in haar agenda een spiegel-
tje geplakt om tijdens de les te kunnen controleren of haar
make-up niet doorgelopen was.

'Nog tien minuten jongens,' waarschuwde mevrouw Wie-
gerinck. 'En jullie achterin: mond houden alsjeblieft, jullie
storen de anderen met dat geklets. Ga eens recht zitten,
Lisan.'

Met een lichte zucht schoof Florian haar blaadje naar zich
toe en nam zich voor om nu echt aan de slag te gaan. Je

kon maar beter de helft volschrijven met flauwe onzin dan een leeg vel inleveren. Anders wist je absoluut zeker dat je een één kreeg.